

Det forenede Dampskibsselskab, som jo maa vedkende sig dette, at det er et Aktieselskab, der skal skaffe sine Aktionærer et fast Udbytte, ræsonnerer som saa: Vi vil have nogenlunde Dækning for vore Udgifter, naar vi skal sejle med vore Varer fra Havn til Havn. Jeg nærer ingen Tvivl om, at med de nuværende Kulpriser lykkes det ikke Selskabet at indsejle noget som helst Overskud af de Fragter, der beregnes for at sejle mellem danske Havne, til Trods for den skete Forhøjelse af 100 pCt. Naar det siges, at det skulde være gjort for at spare Kul, lyder det underligt, i alt Fald hjælper det ikke paa Samfundets Krav om Økonomi med Kul, thi de Varer, der skal befordres, gaar jo over til Statsbanerne, og saa stiger Statsbanernes Kulforbrug, saa det bliver Hip som Hap. De Kul, der skal bruges til Befordringen, bliver brugt, og saa er det ligegyldigt, om de bliver brugt paa Jernbanerne eller paa Dampskibene.

I Tilslutning til den højtærede Ministers Standpunkt, at man ikke maa forhøje noget for nogen, kom den Udtalelse, at Prisen paa de nødvendige Jernbanerejser maa man ikke forhøje; thi det eneste, man vilde have opnaaet, var, at man gjorde det behageligt for disse Velhavere — det Udtryk brugte Ministeren ikke, men for de Godtfolk —, som havde Raad til at køre paa Jernbane, det eneste, man opnaaede, var at skaffe dem bedre Plads. Nej, man opnaaede at slaa en Streg over alle overflødige og unødvendige Rejser. Jeg kan ikke se, at det er nødvendigt, at 70,000 Københavnerne eller noget lignende skal ud og udføre denne forfærdelige og næsten karikaturagtige Idræt, som det er at kælke eller løbe paa Ski nedad Ulvebakkerne ude i Dyrehaven, det er ganske urimeligt at lette Adgangen dertil, jeg kan ikke se, det er nødvendigt, lad dem betale derfor, Herregud, det gør ikke overvættes meget, om de 10,000, som alligevel kom derud, fik det behageligere. Forholdet er dette, at Udgiften til de nødvendige Rejser slet ikke behøver at afholdes af den, som foretager Rejsen; den, der foretager en Forretningsrejse med et bestemt Formaal, vil i Regelen have et Sted, hvor han kan føre den hen, hvad enten han rejser for egen Regning eller for at udføre Hverv for andre. Er det en Arbejder, som skal fore-

tage et eller andet Stykke Arbejde ude, skal det udføres, og Udgiften rører ham ikke. Lad os være fri for alle overflødige Rejser. — Jeg ved ikke, om jeg før brugte Udtrykket „eneste Middel“, har jeg brugt det, var det ikke saa velvalgt, jeg mener, at det at forhøje Taksterne vilde være det bedste Middel, thi saa bliver de borte fra Banerne, som ikke behøver at rejse.

Hvorledes Stillingen vil være i Sverige, kan jeg ikke udtale mig om, men jeg vil være tilbøjelig til at tro, at naar man tre Gange har forhøjet Statsbanetaksterne i Sverige, saa vil det, selv om det ikke har bragt Overskud, sikkert have formindsket Underskuddet, og dermed er, synes jeg, naaet ikke saa lidt.

Naar den højtærede Minister endte med at sige, at Ansvarret for, at vi nu ikke faar forhøjede Takster, hviler paa Rigsdagen og Regeringen, vil jeg sige: Nej, Regeringen har haft Ansvarret hele Tiden, og den bliver ikke aflastet for Ansvarret, fordi dette Spørgsmaal rent tilfældigt er blevet blandet ind i en Skattediskussion.

Richelieu: Til den højtærede Finansminister, der gentagne Gange har nævnt, at 1916 havde været et godt Aar, vil jeg kun sige, at det er netop det, jeg begyndte med at kræve, nemlig at det havde været et ganske ualmindelig godt Aar, og derfor har jeg heller ikke næret nogen Tvivl om, at der vilde komme et godt Resultat ud af Skatten for 1916. Hvis jeg husker rigtigt, udtalte jeg her i Tinget for mange Maanedes siden, da den højtærede Minister havde anslaaet Indtægten af Merindkomstskatten til 20—30 Millioner, at jeg antog, den vilde blive 50 Millioner, jeg ved ikke, om den højtærede Minister erindrer det? (*Finansministeren* [Brandes]: Jo!). Det viser ikke, at jeg har set sort paa det den Gang. Jeg har ikke set sort paa 1916 i det hele taget, men fordi 1916 har været et godt Aar, følger ikke nødvendigvis, at 1917 ogsaa bliver et godt Aar, og det er derom, jeg har tvivlet, tvivlet meget stærkt, og jeg tror ikke ubegrundet. Derfor frygter jeg, at der med Hensyn til dette Aar, hvor Indtægterne sikkert vil svigte, og hvor vi allerede ser dem svigte baade for de store Dampskibs-